ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **N. A.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Věkoše 416, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2018, č. j. KRPH-64766-53/ČJ-2018-050022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 11. 2018, č. j. 30 A 128/2018 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2018, č. j. KRPH-64766-53/ČJ-2018-050022 (dále jen „napadené rozhodnutí“) byla žalobci podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená mu rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 7. 2018, č. j. KRPH-64766-22/ČJ-2018-050022 (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), a to o 90 dnů, tedy do 2. 1. 2019, neboť to žalovaný považoval za nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení. Namítal, že žalovaný neprováděl žádné úkony za účelem dosažení realizace účelu zajištění, neboť od 10. 8. 2018 nečinil žádné kroky směřující k jeho vyhoštění a neprojevil ani snahu urgovat příslušné kyrgyzské orgány; realizace účelu zajištění proto nebyla pečlivá a urychlená, pročež bylo další prodlužování jeho zajištění nezákonné. Žalovaný navíc svoji nečinnost a absenci dalších kroků v napadeném rozhodnutí nikterak nekomentoval, v důsledku čehož je nepřezkoumatelné. Žalobce taktéž odkázal na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 24. 3. 2016, č. j. 7 Azs 11/2016 - 30.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 22. 11. 2018, č. j. 30 A 128/2018 – 36 (dále jen „napadený rozsudek“), podanou žalobu zamítl. Uvedl, že již v rozhodnutí o zajištění odůvodnil žalovaný stanovení doby zajištění mimo jiné tím, že vzhledem k absenci cestovního dokladu žalobce proběhne konzulární pohovor za účelem zjištění a potvrzení jeho totožnosti s předpokladem vydání náhradního cestovního dokladu. Nepřisvědčil žalobci v tom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, neboť žalovaný podrobně a správně popsal všechny úkony, které učinil od doby vydání rozhodnutí o zajištění do doby vydání napadeného rozhodnutí; srozumitelným a přezkoumatelným způsobem pak odůvodnil, proč musel k prodloužení doby trvání zajištění přistoupit. Taktéž krajský soud nenaznal, že by žalovaný nečinil potřebné kroky pro realizaci jeho vyhoštění; ihned po vydání rozhodnutí o zajištění totiž činil úkony za účelem zajištění řádně vyplněného tiskopisu nezbytného k ověření totožnosti žalobce u zastupitelského úřadu Kyrgyzstánu ve Vídni, žádost o ověření totožnosti žalobce s potřebnými podklady na zastupitelský úřad zaslalo Ředitelství služby cizinecké policie dne 10. 8. 2018. Připustil, že si lze představit, že by tento proces mohl proběhnout i rychleji, ovšem neshledal v něm porušení povinnosti vyvíjet řádné úsilí za účelem získání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění ve smyslu § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ani porušení povinnosti činit kroky směřující k vyhoštění s náležitou pečlivostí dle požadavků judikatury. Postup žalovaného ve vztahu k Velvyslanectví Kyrgyzské republiky ve Vídni byl navíc důvodný, neboť pouze tento orgán je oprávněn ověřit totožnost žalobce a vydat náhradní cestovní doklad. Žalovaný pravidelně prověřoval, zda trvají důvody zajištění žalobce a opakovaně se dotazoval na Ředitelství služby cizinecké policie, jak se situace ohledně shora uvedené žádosti vyvíjí; pro prodloužení doby trvání zajištění se pak rozhodl na základě podrobnější informace ze dne 21. 9. 2016, dle níž proces ověřování totožnosti občanů Kyrgyzstánu je velmi zdlouhavý a Velvyslanectví Kyrgyzské republiky nečiní žádné kroky k jeho urychlení.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že žalovaný byl před vydáním napadeného rozhodnutí dostatečně aktivní, což může obstát s ohledem na povinnost žalovaného činit dostatek kroků vedoucích k realizaci účelu zajištění. Tvrdí, že ani krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nedostatečnou aktivitu a nečinění patřičných úkonů nepopřel. Dále obsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 7 Azs 11/2016 – 30. Má za to, že již od 10. 8. 2018 nebyly činěny žádné kroky směřující k jeho vyhoštění, a žalovaný se nesnažil ani urgovat kyrgyzské orgány. Skutečnost, že první krok k realizaci vyhoštění směřovaný vůči kyrgyzské straně byl učiněn až po více než měsíci od omezení jeho osobní svobody, svědčí o tom, že ze strany žalovaného nejsou kroky k realizaci účelu zajištění podnikány pečlivě a urychleně.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve obsáhle rekapituloval průběh správního řízení po vydání rozhodnutí o zajištění, dále pak uvedl skutečnosti nastanuvší v dané věci až po vydání napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že po celou dobu od počátku zajištění stěžovatele činil úkony směřující k realizaci jeho vyhoštění, tj. ověření jeho totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu za účelem správního vyhoštění. Žalovaný však nemůže některé kroky urychlit, neboť sama konzulka Velvyslanectví Kyrgyzské republiky ve Vídni sdělila, že není v kompetenci daného orgánu předmětný proces zkrátit. Domnívá se proto, že byl dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění, neboť je patrné, že existuje reálný předpoklad, že stěžovatel může být vyhoštěn, a žalovaný proto činí nezbytné kroky.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel tvrdí napadení rozsudku krajského soudu pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nicméně jím uplatněná stížní argumentace s tímto důvodem plně nekoresponduje, neboť jeho námitka směřuje spíše do správnosti právního posouzení otázky naplnění předpokladů pro prodloužení zajištění, tedy se jedná o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedený nesoulad však není na překážku posouzení důvodnosti kasačních tvrzení, neboť Nejvyšší správní soud není vázán stěžovatelem provedeným podřazením jeho argumentace pod konkrétní kasační důvod.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve poznamenává, že kasační stížnost obsahuje fakticky jedinou námitku směřující proti posouzení krajského soudu o dostatečném vyvíjení úsilí žalovaným po zajištění stěžovatele za účelem získání nezbytných dokladů pro výkon

správního vyhoštění ve smyslu § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel uvádí, že s názorem krajského soudu nesouhlasí, aniž by však polemizoval s konkrétními argumenty krajského soudu či mu vytýkal jakákoli pochybění; pouze tvrdí, že nikterak nepopřel nedostatečnou aktivitu žalovaného. Zbývající pasáže kasační stížnosti jsou pak fakticky pouhým opakováním tvrzení uvedených již v žalobě, především jde o citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 7 Azs 11/2016 – 30. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uvádí, že již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, upozornil, že *„řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrno, že stěžovatel klade větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkaní možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměřuje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů. Tyto důvody vyjadřuje pouze velice obecně a nepodporuje je žádnou přesvědčivou argumentací. Proto, chtěl-li stěžovatel dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měl dbát více na kvalitu jím podané kasační stížnosti“*. Obdobně v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 - 29, připomenul, že *„je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dále soud doplňuje, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS)“*. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je pak *„žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)“*.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze dát za pravdu námitce stěžovatele, že by krajský soud nijak nepopřel jeho přesvědčení, že žalovaný *„nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí dostatečně aktivní, a nebyly činěny žádné úkony za účelem dosáhnout realizace účelu zajištění“*. Naopak, v napadeném rozsudku se vyvrácení takového tvrzení objevuje zcela jasně a opakovaně, když krajský soud konstatoval, že *„žalovaný podrobně a v souladu se skutečností popsal všechny úkony, které učinil od doby vydání rozhodnutí o zajištění žalobce do doby vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění* (...) *nelze žalobci přisvědčit ani v tom, že by žalovaný nečinil potřebné kroky pro realizaci jeho vyhoštění. Je zřejmé, že žalovaný ihned po vydání rozhodnutí o zajištění žalobce činil úkony za účelem zajištění řádně vyplněného tiskopisu nezbytného k ověření totožnosti žalobce u*

zastupitelského úřadu Kyrgyzstánu ve Vídni (...) *krajský soud nespatřuje porušení povinnosti žalovaného vyvíjet „řádné úsilí za účelem získání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění" ve smyslu § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců* (...) *žalovaný činil v době od vydání rozhodnutí o zajištění žalobce do doby vydání napadeného rozhodnutí, kterým byla prodloužena doba trvání zajištění, nezbytné a potřebné kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce*". Tato kasační námitka stěžovatele je proto lichá, neboť v ní tvrzená skutečnost neodpovídá realitě.

[11] S ohledem na to, že stěžovatel v kasační stížnosti dále neuvedl žádné konkrétní námitky proti rozhodnutí krajského soudu, uvádí Nejvyšší správní soud obecně, že úkony učiněné žalovaným, tak jak je po ověření souladu se správním spisem popsal krajský soud v odstavcích 19 – 26 napadeného rozsudku, lze označit za dostatečné a naplňující podmínku řádného úsilí ve smyslu § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, stejně tak náležité pečlivosti při činění úkonů směřujících k vyhoštění ve smyslu stěžovatelem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 7 Azs 11/2016 – 30. Jestliže stěžovatel namítal, že žalovaný nic nečinil od 10. 8. 2018 (zaslání žádosti o ověření totožnosti žalobce s potřebnými podklady Ředitelstvím služby cizinecké policie na Zastupitelský úřad Kyrgyzstánu ve Vídni), pak je třeba konstatovat, že žalovaný po provedení tohoto úkonu opakovaně zkoumal, zda trvají důvody zajištění a v jakém stavu je vyřizování předmětné žádosti; učinil tak 3. 9. 2018 (viz úřední záznam ze dne 3. 9. 2018, č. j. KRPH-64766-50/ČJ-2018-050022), a následně 21. 9. 2018 (viz úřední záznam ze dne 21. 9. 2018, č. j. KRPH-64766-51/ČJ-2018-050022), přičemž v obou případech bylo zjištěno, že k ověření totožnosti doposud nedošlo a nelze odhadnout, kdy se tak stane. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s posouzením učiněným krajským soudem o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud chtěl stěžovatel dosáhnout podrobnějšího přezkoumání napadeného rozsudku, měl precizněji formulovat kasační stížnost obsahující konkrétní důvody, jimiž by se musel Nejvyšší správní soud meritorně zabývat.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

[14] Usnesením krajského soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 30 A 128/2018 - 22, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Ladislav Bárta, advokát se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti

[§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu